

DOI <https://doi.org/10.32782/3041-1319/2026-1-10>

К. Ю. Гладков

*Національний технічний університет «Дніпровська політехніка»,
м. Дніпро, Україна*

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-7677-1966> – Гладков К. Ю.

 hladkov.k.y@nmu.one

НЕДЕРЖАВНІ ОРГАНІЗАЦІЇ ЯК СУБ'ЄКТИ НАДАННЯ СОЦІАЛЬНИХ ПОСЛУГ В УКРАЇНІ: ІНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ТА ПРАКТИКА РЕАЛІЗАЦІЇ

У статті здійснено комплексний аналіз інституційно-правових засад діяльності недержавних організацій як надавачів соціальних послуг в Україні та узагальнено практику їх функціонування в сучасних умовах. Проблематика об'єкта дослідження полягає у тому, що незважаючи на доведену здатність інститутів громадянського суспільства надавати широкий спектр соціально орієнтованих послуг, рівень їх інтеграції у формалізовану систему надання соціальних послуг все ще залишається недостатньо розвинутим.

Акцентовано увагу на тому, що система надання соціальних послуг в Україні характеризується переважанням публічного сектору, що зумовлене, зокрема, історичними чинниками та особливостями розподілу повноважень між органами публічної влади. Разом із тим, досвід правового режиму воєнного стану засвідчує значний потенціал інститутів громадянського суспільства щодо оперативного та ефективного реагування на потреби різних вразливих груп населення, зокрема внутрішньо переміщених осіб, що підтверджується останніми соціологічними опитуваннями.

На основі емпіричних даних Реєстру надавачів та отримувачів соціальних послуг визначено, що з понад 4,6 тис. зареєстрованих суб'єктів, близько 11,8 % відносяться до недержавного сектору. Серед них найбільшу частку займають громадські організації (44 %) та благодійні організації і фонди (37 %). Найпоширенішими послугами, що надаються недержавними організаціями, є соціальний супровід, консультування, інформування, соціальна адаптація та профілактика, а також натуральна допомога. Водночас, комплексні та спеціалізовані послуги (стаціонарний догляд, паліативна допомога, реабілітація осіб із різними залежностями тощо) представлені фрагментарно, що викликано специфікою їх надання та наявністю додаткових вимог до надавачів, встановлених чинним законодавством.

Наукова новизна дослідження полягає в узагальненні та систематизації актуальних даних Реєстру надавачів соціальних послуг, а також виокремленні ключових бар'єрів інституційної інтеграції недержавних організацій у систему надання соціальних послуг.

Зроблено висновок, що формальне правове закріплення можливості участі недержавних організацій не гарантує їх повноцінної участі у наданні соціальних послуг без розбудови ефективних партнерських моделей міжсекторальної взаємодії з органами публічної влади на, зокрема на місцевому рівні, що має бути закріплено та конкретизовано у відповідних стратегічних та програмних документах.

Ключові слова: недержавні організації, соціальні послуги, публічне управління, надавачі соціальних послуг, міжсекторальна взаємодія.

NON-GOVERNMENTAL ORGANIZATIONS AS PROVIDERS OF SOCIAL SERVICES IN UKRAINE: INSTITUTIONAL AND LEGAL FRAMEWORK AND IMPLEMENTATION PRACTICES

The article provides a comprehensive analysis of the institutional and legal foundations of the activities of non-governmental organizations as providers of social services in Ukraine and summarizes the practice of their functioning under modern conditions. The problematic nature of the research object lies in the fact that, despite the proven ability of civil society institutions to provide a wide range of socially oriented services, the level of their integration into the formalized system of social service provision remains insufficiently developed.

Attention is focused on the fact that the system of social service provision in Ukraine is characterized by the predominance of the public sector, which is due to historical factors and the specific features of the distribution of powers between public authorities. At the same time, the experience of the legal regime of martial law demonstrates the significant potential of civil society institutions for prompt and effective response to the needs of various vulnerable population groups, in particular internally displaced persons, which is confirmed by the latest sociological surveys.

Based on the empirical data from the Register of Providers and Recipients of Social Services, it has been determined that out of more than 4.6 thousand registered entities, approximately 11.8 % belong to the non-governmental sector. Among them, the largest share is occupied by public organizations (44 %) and charitable organizations and foundations (37 %). The most common services provided by non-governmental organizations are social accompaniment, counseling, information provision, social adaptation and prevention, as well as in-kind assistance. At the same time, complex and specialized services (inpatient care, palliative care, rehabilitation of persons with various addictions, etc.) are represented only fragmentarily, which is due to the specifics of their provision and the additional requirements for providers established by current legislation.

The scientific novelty of the study lies in the generalization and systematization of up-to-date data from the Register of Social Service Providers, as well as in the identification of the key barriers to the institutional integration of non-governmental organizations into the social service provision system.

The conclusion is drawn that the formal legal consolidation of the possibility of non-governmental organizations' participation does not guarantee their full-fledged participation in the provision of social services without the development of effective partnership models of intersectoral interaction with public authorities, particularly at the local level. This must be consolidated and specified in the relevant strategic and programmatic documents.

Key words: non-governmental organizations, social services, public administration, social service providers, cross-sectoral cooperation.

Постановка проблеми. Сучасний етап розвитку соціальної політики України характеризується трансформацією інституційної структури надання соціальних послуг, що зумовлено як процесами реформування місцевого самоврядування, так і кризовими явищами, спричиненими війною. Такий стан справ обґрунтовує необхідність пошуку шляхів розширення кола суб'єктів, залучених до надання соціальних послуг, серед яких важливу роль відіграють недержавні організації. Досвід останніх років засвідчує, що інститути громадянського суспільства показали реальну здатність надання широкого спектру соціально орієнтованих послуг, що характеризувались гнучкістю, оперативністю та адресністю. Водночас їх інтеграція у формалізовану систему соціального захисту населення залишається недостатньо розвинутою, що актуалізує необхідність дослідження інституційно-правових засад

діяльності недержавних організацій в контексті надання соціальних послуг.

Аналіз останніх досліджень і публікацій із цієї проблематики. Проблематика участі недержавного сектору у реалізації соціальної політики є предметом дослідження вітчизняних науковців. Зокрема, на необхідність планування надання соціальних послуг на рівні територіальних громад через інтегровану мережу комунальних та недержавних надавачів звернено увагу О. Бражко [1]. Досвід діяльності недержавних організацій в контексті реагування на виклики правового режиму воєнного стану, зокрема щодо надання соціальних послуг для внутрішньо переміщених осіб досліджено у працях А. Дулі, М. Лехолетової [3], Г. Слосанської, Ю. Шульги [10], С. Холдинської та Т. Єрмолаєвої [12].

Роль релігійних організацій як суб'єктів недержавного сектору у наданні всебічної допомоги

населенню, а також прикладні результати їх діяльності на території України підкреслено в дослідженні І. Суровцевої та А. Комарова [11].

Також окремі дослідження (А. Панченко) акцентують на впливі цифрових трансформацій на процес надання соціальних послуг, зокрема недержавними суб'єктами [7].

Виділення не вирішених раніше частин проблеми, якій присвячується стаття. Незважаючи на наявність значного масиву досліджень, залишаються недостатньо опрацьованими аспекти інституційної інтеграції недержавних організацій у систему надання соціальних послуг.

Метою дослідження є аналіз інституційно-правових засад діяльності недержавних організацій як надавачів соціальних послуг в Україні та узагальнення практики їх функціонування в умовах сучасних соціально-гуманітарних викликів на основі даних Реєстру надавачів та отримувачів соціальних послуг.

Виклад основного матеріалу дослідження. Система надання соціальних послуг в Україні є інституційно закріпленою та сформованою, оскільки її основні правові та організаційні засади визначені положеннями Закону України «Про соціальні послуги». Сутність соціальних послуг полягає у забезпеченні превенції, мінімізації та подоланні складних життєвих обставин, насамперед серед найбільш соціально вразливих верств населення [9]. Враховуючи нестабільну соціально-економічну ситуацію в Україні, спричинену війною, слід прогнозувати збільшення кількості українського населення, що у найближчому майбутньому потребуватиме тих чи інших соціальних послуг, а тому зростає актуальність питання щодо формування міжсекторальної мережі надавачів соціальних послуг державної, комунальної та приватної форми власності.

Відповідно до чинного законодавства, коло суб'єктів, що можуть надавати соціальні послуги, не обмежується виключно закладами та установами державної чи комунальної форми власності. До нього належать також юридичні особи приватного права, зокрема громадські об'єднання (громадські організації, благодійні організації, благодійні фонди та ін.), а також фізичні особи та фізичні особи-підприємці [2, 9].

Ключовою інституційною передумовою набуття статусу надавача соціальних послуг є включення відповідного суб'єкта до Реєстру надавачів та отримувачів соціальних послуг (далі – Реєстр), формування та ведення якого забезпечується на центральному рівні [8]. Функціонування та ведення зазначеного реєстру є важливим з точки зору, по-перше, збирання та обліку всіх надавачів соціальних послуг в Україні

у єдину інтегровану діджиталізовану систему, а, по-друге – відбору суб'єктів відповідно до визначених критеріїв щодо спроможності надання соціальних послуг на достатньому рівні у відповідності до чинного законодавства.

У цьому контексті інституційно-правові засади діяльності недержавних організацій як надавачів соціальних послуг формуються як сукупність норм, процедур і механізмів, що регламентують їх допуск діяльності у відповідній сфері.

Основну мережу надавачів соціальних послуг в Україні становлять заклади та установи державної та комунальної форми власності. Відповідна ситуація зумовлена низкою системних чинників. По-перше, згідно з чинним законодавством, функції забезпечення доступності та організації надання соціальних послуг у межах адміністративно-територіальних одиниць (областей, районів, територіальних громад) покладено на органи публічної влади (місцеві державні адміністрації та органи місцевого самоврядування), так як саме вони здійснюють управління, координацію та фінансове забезпечення діяльності підпорядкованих комунальних закладів як базових провайдерів соціальних послуг для населення. По-друге, домінування комунального сектору історично обумовлене недостатнім рівнем інституційного розвитку третього сектору, що формувався в умовах тривалого функціонування командно-адміністративної системи на території сучасної України. У свою чергу це обмежило можливості недержавних організацій щодо повноцінної участі у наданні соціальних послуг та їх інтеграції у відповідну систему на ранніх етапах її формування.

Водночас, дані останніх соціологічних досліджень (2022-2025 років) [4] підтверджують значний внесок організацій громадянського суспільства у подолання викликів правового режиму воєнного стану та забезпечення надання соціальних послуг населенню. В умовах правового режиму воєнного стану недержавні організації продовжують активно співпрацювати з органами публічної влади, надавати системну підтримку внутрішньо переміщеним особами, організувати та долучатись до волонтерських ініціатив, що фактично доповнюють і підсилюють публічні механізми соціального захисту населення. [5]. Такий стан справ демонструє інституціоналізацію певних форм взаємодії органів публічної влади та недержавних організацій у соціальній сфері.

Аналіз емпіричних даних показує, що станом на березень 2026 року у Реєстрі налічувалось понад 4,6 тис. суб'єктів, з яких близько 11,8 % становлять надавачі приватної форми власності, що переважно представлені недержавними організаціями. Якщо порівнювати кількість недержавних надавачів соціальних послуг до

показника січня 2026 року, то їх кількість дещо збільшилась: з 537 до 551 одиниць (+0,2%). Тенденція зростання кількості недержавних організацій протягом останніх років вказує на поступове, хоча й обмежене, зміцнення їх позицій у системі надання соціальних послуг.

Основними інституційними формами недержавних організацій, які представлені в Реєстрі, є громадські організації (44%), благодійні організації та благодійні фонди (37%) (рис. 1), що підкреслює суспільно важливу соціальну місію діяльності громадських об'єднань в Україні.

У процесі аналізу конкретних соціальних послуг, надання яких задекларували відповідні надавачі, виявлено мультисервісний характер діяльності

недержавних організацій. Найбільш поширеними соціальними послугами, що надаються згаданими суб'єктами, є базові, зокрема: соціальний супровід (442 згадування), консультування (401 згадування), інформування (351 згадування), соціальна адаптація та соціальна профілактика (292 згадування). З-поміж інших також виокремлюються послуги із натуральної допомоги (287 згадувань), представництва інтересів (213 згадувань), соціальна інтеграція та реінтеграція (195 згадувань).

Найбільш популярні соціальні послуги, що надаються недержавними надавачами, представлені у таблиці 1.

Водночас, надання недержавними організаціями більш комплексних та спеціалізованих

Рис. 1. Класифікація недержавних надавачів соціальних послуг за даними Реєстру (станом на березень 2026 року)

Джерело: складено автором на основі джерела [6]

Таблиця 1

Найбільш популярні соціальні послуги, що надаються недержавними надавачами, за даними Реєстру (станом на березень 2026 року)

№ з/п	Назва послуги	Кількість згадувань, од.
1	Соціальний супровід	442
2	Консультування	401
3	Інформування	351
4	Соціальна адаптація	314
5	Соціальна профілактика	292
6	Натуральна допомога	287
7	Представництво інтересів	213
8	Соціальна інтеграція та реінтеграція	195
9	Екстрене (кризове) втручання	168
10	Посередництво	142
11	Догляд вдома	113
12	Підтримане проживання осіб похилого віку та осіб з інвалідністю, бездомних осіб	107
13	Соціально-психологічна реабілітація	107
14	Транспортні послуги	93
15	Соціальна реабілітація осіб з інтелектуальними та психічними порушеннями	89

Джерело: складено автором на основі джерела [6]

послуг, що орієнтовані на вузькі категорії отримувачів, є фрагментованим і недостатньо розвинутих. Наприклад, соціально-психологічна реабілітація осіб із залежностями представлена лише 33 згадуваннями, реабілітація осіб з ігровою залежністю – 19, а переклад жестовою мовою – 26. Відповідно, спостерігається відсутність системного підходу щодо залучення недержавних організацій до надання такого роду соціальних послуг, що традиційно охоплюється публічним сектором. Поряд із цим, деякі напрями, такі як соціально-психологічна реабілітація або підтримане проживання (по 107 згадувань) поки що не досягли достатньої масштабності у діяльності недержавних організацій, але демонструють потенціал до подальшого розвитку.

У цьому контексті слід врахувати те, що прості соціальні послуги, як правило, характеризуються відносно невисоким рівнем фінансових витрат, спрощеними процедурами надання та менш жорсткими кваліфікаційними вимогами до персоналу, що обумовлює їх більшу доступність для недержавних організацій, які можуть оперативніше інтегруватися у відповідні напрями надання соціальних послуг населенню. Натомість комплексні та спеціалізовані соціальні послуги (зокрема, стаціонарний та денний догляд, паліативна допомога, комплексна реабілітація тощо) висувають певні додаткові вимоги, зокрема щодо розвиненої матеріально-технічної бази, відповідної інфраструктури, кваліфікації персоналу та інших аспектів, що істотно обмежують входження недержавних організацій у відповідні напрями.

Також слід врахувати, що тільки 2% організацій громадянського суспільства зазначали, що мали сталі механізми фінансування надання соціальних послуг [4]. Відповідно, такий показник надає розуміння того, що соціальні послуги не розглядаються як основне джерело, що покриває фінансові затрати на діяльність недержавних організацій, а тому їх представництво у більш комплексних напрямках є обмеженим. Тому розширення присутності недержавних організацій у сфері спеціалізованих соціальних послуг безпосередньо залежатиме від удосконалення механізмів фінансування та компенсації надання відповідних послуг.

Наразі чинне законодавство передбачає можливість застосування таких інструментів залучення недержавних організацій до надання соціальних послуг [5]:

- закупівля послуг шляхом соціального замовлення;
- публічні закупівлі;

– партисипативне бюджетування та конкурси соціальних проєктів, соціальних програм;

– надання фінансової підтримки статутної діяльності громадських організацій, що провадять діяльність у територіальній громаді;

– публічно-приватне партнерство тощо.

Використання зазначених інструментів значно розширює можливості того, як саме органи публічної влади можуть залучати недержавний сектор до системи надання соціальних послуг, зокрема на місцевому рівні. Наприклад, соціальне замовлення та публічні закупівлі забезпечують можливість контрахтування послуг на конкурентних і конкурсних засадах, що теоретично стимулює розвиток зацікавлених надавачів соціальних послуг отримувати більше замовлень за умови належного фінансування. Партисипативне бюджетування та конкурси соціальних проєктів, у свою чергу, створюють умови для безпосереднього залучення інститутів громадянського суспільства до реалізації найбільш релевантних соціально-орієнтованих проєктів Фінансова підтримка статутної діяльності громадських організацій є корисною в контексті підтримки наявної мережі недержавних організацій, тоді як публічно-приватне партнерство відкриває нові перспективи для реалізації довгострокових інфраструктурних проєктів у соціальній сфері.

Важливо підкреслити, що нормативно-правове закріплення можливості участі недержавних організацій у наданні соціальних послуг саме по собі не гарантує їх повноцінної інтеграції у відповідну систему. Реалізація зазначених положень на практиці залежить від рівня інституційної спроможності як самих недержавних організацій, так і органів публічної влади. Зокрема, важливим є аспект формування партнерських зв'язків у рамках міжсекторальної взаємодії, а також його декларування у планових та програмних документах (зокрема, місцевих програмах соціально-економічного розвитку). Розуміння необхідності партнерської взаємодії публічного сектору та недержавних організацій в системі надання соціальних послуг є важливою передумовою формування ефективної, багаторівневої та клієнтоорієнтованої системи надання соціальних послуг, здатної адекватно реагувати на сучасні потреби населення та кризові виклики соціально-гуманітарного характеру.

Висновки і перспективи подальших розвідок. Отже, недержавні організації в Україні поступово трансформуються у повноцінні суб'єкти системи надання соціальних послуг, що зумовлено як нормативно-правовими змінами, так і об'єктивними суспільно значущими

викликами, пов'язаними із негативними наслідками війни. Водночас, незважаючи на наявність формальних передумов для включення недержавних організацій до надавачів соціальних послуг, їх практична інтеграція у відповідну систему залишається відносно обмеженою, про що свідчать дані з Реєстру. Зокрема, простежується необхідність посилення спроможності недержавних організацій надавати комплексні та спеціалізовані соціальні послуги, що вимагає використання певних інструментів залучення від органів публічної влади. У цьому контексті особливого значення набуває розвиток партнерських моделей взаємодії між органами публічної влади та недержавними надавачами соціальних послуг на засадах міжсекторальності, що має бути відображено у стратегічних та програмних документах на місцевому рівні.

Перспективи подальших наукових розвідок доцільно пов'язати з дослідженням моделей міжсекторальної взаємодії щодо залучення недержавних організацій до надання соціальних послуг на основі практичних кейсів та кращого досвіду територіальних громад, а також поглибленим аналізом ефективності окремих інструментів фінансування, зокрема соціального замовлення, публічно-приватного партнерства та партисипативного бюджетування.

Список літератури:

1. Бражко О. Функціонування інтегрованих соціальних послуг на державному та місцевому рівні. *Наукові інновації та передові технології*. 2023. № 11 (25). С. 13. URL: [https://doi.org/10.52058/2786-5274-2023-11\(25\)-44-56](https://doi.org/10.52058/2786-5274-2023-11(25)-44-56) (дата звернення: 28.03.2026).
2. Деякі питання організації надання соціальних послуг : Постанова Кабінету Міністрів України від 14.01.2026 № 64. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/64-2026-p#Text> (дата звернення: 28.03.2026).
3. Дуля А., Лехолетова М. Аналіз діяльності державних та недержавних організацій щодо надання соціальних та медичних послуг ВПО, які живуть з ВІЛ в Україні. *Social work and education*. 2025. Т. 12, № 1. С. 19–33. URL: <https://doi.org/10.25128/2520-6230.25.1.2> (дата звернення: 28.03.2026).
4. ІСАР «Єднання». Громадянське суспільство України в умовах війни 2022–2025 рр. 2025. 190 с. URL: <https://home.ednannia.ua/analytics/data-catalog/491> (дата звернення: 28.03.2026).
5. Ломоносова Н., Хелашвілі А., Кабанець Ю. Співпраця громад із недержавним сектором у сфері надання соціальних послуг. 2023. 166 с. URL: https://cedos.org.ua/wp-content/uploads/spivpraczua_gromad_iz_nederzhavnym_sektorom_u_sferi_nadannya_soczialnyh_poslug.pdf (дата звернення: 28.03.2026).

sferi_nadannya_soczialnyh_poslug.pdf (дата звернення: 28.03.2026).

6. Міністерство соціальної політики, сім'ї та єдності України. Дані про надавачів соціальних послуг. *soc.gov.ua*. URL: <https://soc.gov.ua/edata/providers-list> (дата звернення: 28.03.2026).

7. Панченко А. Недержавні соціальні послуги в Україні: вплив цифрових трансформацій, проблеми та перспективи. *Центральноукраїнський вісник права та публічного управління*. 2024. № 4. С. 57–62. URL: <https://doi.org/10.32782/cuj-2024-4-8> (дата звернення: 28.03.2026).

8. Про Реєстр надавачів та отримувачів соціальних послуг : Постанова Кабінету Міністрів України від 27.01.2021 № 99 : станом на 25 вересня 2024 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/99-2021-p#Text> (дата звернення: 28.03.2026).

9. Про соціальні послуги : Закон України від 17.01.2019 № 2671-VIII : станом на 07 лютого 2026 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2671-19#Text> (дата звернення: 28.03.2026).

10. Слозанська Г., Шульга Ю. Ведення випадку у роботі з внутрішньо-переміщеними особами: досвід комунальних і недержавних організацій України. *Social work and education*. 2024. Т. 11, № 2. С. 249–268. URL: <https://doi.org/10.25128/2520-6230.24.2.7> (дата звернення: 28.03.2026).

11. Суровцева І., Комаров А. Досвід релігійних організацій у наданні соціальної, гуманітарної та психологічної допомоги. *Вісник Приазовського Державного технічного університету. Серія: соціально-гуманітарні науки та публічне адміністрування*. 2025. Т. 1, № 14. URL: https://journals.urau.ua/vsgf_pstu/article/view/345700/332847 (дата звернення: 28.03.2026).

12. Холодницька С., Єрмолаєва Т. Недержавні організації як суб'єкт соціальної та правової допомоги вразливим групам населення в умовах воєнного стану. *Психологія та соціальна робота*. 2025. № 2. С. 191–199. URL: <https://doi.org/10.32782/2707-0409.2025.2.18> (дата звернення: 28.03.2026).

References:

1. Brazhko, O. (2023). Funktsionuvannia intehrovanykh sotsialnykh posluh na derzhavnomu ta mistsevomu rivni [Functioning of integrated social services at the state and local level]. *Naukovi innovatsii ta peredovi tekhnolohii*, 11 (25), 13. Retrieved from: [https://doi.org/10.52058/2786-5274-2023-11\(25\)-44-56](https://doi.org/10.52058/2786-5274-2023-11(25)-44-56) [in Ukrainian].
2. Deiaki pytannia orhanizatsii nadannia sotsialnykh posluh, Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy. (2026). [Certain issues of organizing the provision of social services], 64. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/64-2026-p#Text> [in Ukrainian].
3. Dulia, A., & Lekholetova, M. (2025). Analiz diialnosti derzhavnykh ta nederzhavnykh orhanizatsii shchodo nadannia sotsialnykh ta medychnykh posluh VPO, yaki zhyvut z VIL v Ukraini [Analysis of the

Activities of State and Non-governmental Organizations in Providing Social and Medical Services to IDPs Living with HIV in Ukraine]. *Social work and education*, 12, 1, 19–33. Retrieved from: <https://doi.org/10.25128/2520-6230.25.1.2> [in Ukrainian].

4. ISAR “Iednannia”. (2025) Hromadianske suspilstvo Ukrainy v umovakh viiny 2022–2025 rr [Civil Society in Ukraine During the War of 2022–2025]. 190. Retrieved from: <https://home.ednannia.ua/analyt-ics/data-catalog/491> [in Ukrainian].

5. Lomonosova, N., Khelashvili, A., & Kabanets, Yu. (2023) Spivpratsia hromad iz nederzhavnym sektorom u sferi nadannia sotsialnykh posluh [Cooperation between local communities and the non-governmental sector in the provision of social services]. 166. Retrieved from: https://cedos.org.ua/wp-content/uploads/spivpraczya_gromad_iz_nederzhavnym_sektorom_u_sferi_nadannya_soczialnyh_poslug.pdf [in Ukrainian].

6. Ministerstvo sotsialnoi polityky, sim’i ta yednosti Ukrainy. Dani pro nadavachiv sotsialnykh posluh [Information about social service providers]. *soc.gov.ua*. Retrieved from: <https://soc.gov.ua/edata/providers-list> [in Ukrainian].

7. Panchenko, A. (2024). Nederzhavni sotsialni posluhy v Ukraini: vplyv tsyfrovyykh transformatsii, problemy ta perspektyvy [Non-state social services in Ukraine: impact of digital transformations, problems and prospects]. *Tsentralkoukrainskyi visnyk prava ta publichnoho upravlinnia*, № 4, 57–62. Retrieved from: <https://doi.org/10.32782/cuj-2024-4-8> [in Ukrainian].

8. Pro Reistr nadavachiv ta otrymuvachiv sotsialnykh posluh [On the Registry of Social Ser-

vice Providers and Recipients], Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy № 99 (2024). Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/99-2021-p#Text> [in Ukrainian].

9. Pro sotsialni posluhy [On Social Services], Zakon Ukrainy № 2671-VIII (2026). Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2671-19#Text> [in Ukrainian].

10. Slozanska, H., & Shulha, Yu. (2024). Vedenia wypadku u roboti z vnutrishno-peremishchenymy osobamy: dosvid komunalnykh i nederzhavnykh orhanizatsii Ukrainy [Case management in work with internally displaced persons: experience of communal and non-governmental organizations of Ukraine]. *Social work and education*, 11, 2, 249–268. Retrieved from: <https://doi.org/10.25128/2520-6230.24.2.7> [in Ukrainian].

11. Surovtseva, I., & Komarov A. (2025). Dosvid relihiinykh orhanizatsii u nadanni sotsialnoi, humanitarnoi ta psykholohichnoi dopomohy [Experience of religious organizations in providing social, humanitarian, and psychological assistance]. *Visnyk Pryazovskoho Derzhavnoho tekhnichnoho universytetu. Seriya: sotsialno-humanitarni nauky ta publichne administruvannia*, 1, 14. Retrieved from: https://journals.urau.ua/vsgf_pstu/article/view/345700/332847 [in Ukrainian].

12. Kholodnytska, S., & Yermolaieva, T. (2025). Nederzhavni orhanizatsii yak sub’iekt sotsialnoi ta pravovoi dopomohy vrazlyvym hrupam naseleння v umovakh voiennoho stanu [Non-governmental organizations as a subject of social and legal assistance to vulnerable population groups under martial law]. *Psykhologhiia ta sotsialna robota*, 2, 191–199. <https://doi.org/10.32782/2707-0409.2025.2.18> [in Ukrainian].

К. Ю. Гладков

Оглядова стаття

Дата першого надходження статті до видання: 24.03.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 14.04.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 22.05.2026